

Arrest

nr. 35 640 van 10 december 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), kennisgegeven op 14 augustus 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GONNISSEN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 17 februari 2004 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 februari 2004 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 april 2004 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 juni 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een vernietigings- en een schorsingsberoep in bij de Raad van State dat bij arrest van 30 oktober 2008 werd verworpen.

1.4. Op 24 december 2005 wordt aan verzoekster na een politiecontrole een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 16 maart 2006 besliste de gemachtigde van de minister een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten toe te staan om medische redenen en dit tot 14 juni 2006.

1.6. Op 20 maart 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 17 mei 2008 trad verzoekster in het huwelijk met haar Belgische partner.

1.8. Op 20 augustus 2008 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.9. Op 22 januari 2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.10. Op 12 februari 2009 werd de in punt 1.6. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp verklaard.

1.11. Op 14 juli 2009 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan op 14 augustus 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Volgens Art. 42quater, § 1, 4°, van de wet van 15.12.1980 :

er is geen gezamenlijke vestiging meer van de gehuwden.

Op 10.07.2009 verleende Dhr. S.V., Procureur van het Parket van Antwerpe, negatief advies omtrent het huwelijk van betrokkene en haar man: '... het huwelijk zeer waarschijnlijk een schijnhuwelijk betreft en dat de vrouw de echtelijke woning heeft verlaten (melding 22.05.2009). ze is momenteel in Nigeria en zal niet terug bij haar man gaan inwonen.'

Uit het proces verbaal van 26.05.2009 verklaarde de echtgenoot van betrokkene het volgende :

'Ik kom heden vrijwillig ten burele, na hiertoe voorafgaandelijk een afspraak te hebben gemaakt met Uw diensten. Ik wens aangifte te doen van een schijnhuwelijk, waarvan ik meen het slachtoffer te zijn geworden. Op 17 mei 2008 trad ik in het huwelijk met E.C. te Zwalm. C. had de Nigeriaanse nationaliteit en was illegaal in België sinds 2004 of 2005, Zij is geboren op 11 juli 1971, thans verkreeg zij op basis van ons huwelijk legaal verblijf in België.

Mijn eerste ontmoeting met C. was in de loop van 2007. het was te Antwerpen op de Luchtbal bij een gemeenschappelijke kennis, namelijk F.S. Uiteindelijk raakte ik in gesprek met C. C. verbleef toen in een instelling in Zoersel. Meer weet ik hierover niet. Ik kwam regelmatig dus bij F. over de vloer en C. was daar dus ook altijd. Uiteindelijk wisselden wij onze GSM nummers uit en ging ik met C. mee naar de kerk in Berchem in de buurt van de statie van Berchem. Het was iedere zondag. De relatie tussen ons ontstond in oktober of november 2007. C. kwam dus regelmatig bij mij thuis op bezoek. Ik woonde toen reeds aan de Klappeistraat 51 te Antwerpen. Het is een grote studio op het gelijkvloers. C. verbleef toen in een opvanghuis voor illegalen in Zwalm. Toen bracht C. een huwelijk ter sprake. Ik was akkoord. De reden dat ze met mij wou huwen was anderzijds om haar verblijfstoestand te regulariseren en anderzijds om samen een toekomst op te bouwen. Ik ben dan informatie gaan vragen bij de stad Antwerpen. De nodige documenten werden door kennissen van C. opgestuurd van uit Nigeria. Op vraag van C. werd er besloten in Zwalm te huwen. Op 17 mei 2008 werd er dus gehuwd in Zwalm. Er was een onderzoek gestart door de politie van Brakel. Uiteindelijk kregen wij positief advies en konden huwen. Er was een huwelijksfeest in Zwalm in een lokaal van het OCMW. Er waren een 25 a 30 mensen aanwezig. Mijn

familie bracht ik een week voor het huwelijk op de hoogte. Zij zouden niet naar ons huwelijk komen. De genodigden waren allemaal kennissen van C., uitgezonderd mijn huwelijksgetuige, namelijk M.C. uit Antwerpen. Hij was een vriend van mij. De huwelijksgetuige van C. was haar sociaal assistente uit Zwalm. Er werden foto's van het huwelijksfeest getrokken. Er was geen kerkelijk huwelijk ondanks dat C. katholiek was ikzelf ben totaal niet gelovig.

Na het huwelijksfeest is C. dan bij mij ingetrokken aan de Klappijstraat 51 te Antwerpen. Wij leefden echter niet als man en vrouw. Zij weigerde echter alle seksueel contact met mij. Wij sliepen wel in hetzelfde bed. C. zorgde wel voor het huishouden. Ikzelf ging werken. Ik was toen elektricien. Ik verdiende ongeveer 1600€ per maand. C. werkte niet en had geen inkomsten. In juli 2008 kreeg C. van een onbekende kennis uit Nigeria 10.500 € om hier in België zaken te doen in auto's en computers. C. verscheepte dan auto's en computers naar Nigeria. Verder weet ik hier niets over. Ik weet niet of zij hier inkomsten van had. Zij wou het me niet vertellen. Zij weigerde om een financiële bijdrage te leveren voor ons gezin. Boodschappen wou ze ook niet doen. C. zij me steeds dat zij geen geld had, ondanks haar business. Op 20 januari 2009 verkreeg zij haar verblijfsdocumenten. In februari 2009 werd ik werkloos. Ik trok een werklozenuitkering van 1300€ per maand. Vier weken nadat ze haar verblijfsdocumenten verkreeg heeft ze het echtelijk dak verlaten. Zij heeft eerst 14 dagen bij kennissen verbleven, die ik niet ken. Uiteindelijk is ze naar het CAW in Antwerpen gegaan. Daar heeft ze 14 dagen verbleven. Daarna is ze naar Nigeria gegaan. Dit was op 21 maart 2009 voor haar business. Momenteel vermoed ik dat ze nog altijd in Nigeria verblijft. Ik heb nooit contact gehad met haar familie. Ik ken ze niet. Toen ik C. confronteerde met het feit dat ik meende dat ons huwelijk een schijnhuwelijk was, was er een enorme woordenwisseling zodat politietussenkomst nodig was. Zij was in paniek omdat zij haar legaal verblijf zou kwijtspelen. Momenteel overweeg ik een echtscheiding en zal ik een advocaat raadplegen om de echtscheidingsprocedure in te zetten. Ik heb ook reeds de politie gecontacteerd om te melden dat C. de echtelijke woning heeft verlaten op 22 mei 2009. het dossiernummer betreft KV 046042/2009. vorige week heb ik C. opgebeld in Nigeria. Ik had haar eerder al een e-mail gestuurd. Zij vertelde me dat ze terug naar België zou komen, doch dat ze niet meer met mij wenste samen te leven. Zij vroeg me ook om 500€ te storten op haar rekening zodat ze copy's kon laten maken van haar diploma's. Zij zei me trouwens ook dat ze thans legaal verblijf in België had verkregen en dat ik haar thans niets meer zou kunnen maken. Ik heb dit echter niet gedaan. Zij had me vroeger verteld dat ze management had gestudeerd en journalistiek."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster oppert hieromtrent in haar middel het volgende:

"1. Art 42quater §1 Vw omschrijft een aantal gevallen waarin de Minister of diens gemachtigde de mogelijkheid heeft om een einde te maken aan het verblijf van een familielid van een EU- burger of Belg. Zo kan gedurende de eerste twee jaar het verblijfsrecht worden ingetrokken wanneer het huwelijk met de persoon die men heeft vervoegd wordt ontbonden of nietig verklaard, wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is (art. 42quater, §1, eerste lid, 4° Vw.). De bewoording van deze wettelijke bepaling 'Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden,...' geeft al duidelijk aan dat de Minister geenszins verplicht is een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht te nemen wanneer één van de genoemde gevallen zich voordoet, bijvoorbeeld wanneer bijkomende omstandigheden in de concrete zaak dit zouden rechtvaardigen. Een degelijke motivering en afweging van alle belangen is dan ook aan de orde bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Een aantal van deze uitzonderlijke situaties worden in de paragrafen 2 t/m 4 van hetzelfde artikel geëxpliciteerd. Art. 42quater, § 4 Vw. richt zich tot echtgenoten of partners die tengevolge van een einde aan de relatie hun verblijfsrecht dreigen te verliezen doch die zich in een bijzonder schrijnende situatie bevinden waardoor de intrekking van hun verblijfstitel onrechtvaardig wordt geacht, bijvoorbeeld indien de betrokken vreemdeling tijdens het huwelijk of partnerschap slachtoffer is geweest van huiselijk geweld (4°). De bescherming van bepaalde familieleden tegen een intrekking van hun verblijfsvergunning werd ingevoerd in overeenstemming met art. 13 Richtlijn 2004/38/EG. M.a.w. dient niet enkel de bepaling tot intrekking van het verblijfsrecht op zich met de nodige voorzichtigheid te

worden toegepast, als afwijking op een principiële verblijfsrecht voor het familielid van een EU-burger, maar zijn ook in hetzelfde artikel uitdrukkelijk een aantal uitzonderingen voorzien.

De toepassing van art. 42quater, §1 Vw. kan dus niet gebeuren zonder inachtneming van §2 t/m 4, hypothesen waarin de beëindiging van het verblijfsrecht van het betrokken familielid door de wetgever onrechtvaardig werd geacht. Dit is zeker niet geoorloofd wanneer in het dossier aanwijzingen zijn dat er mogelijks uitzonderlijke omstandigheden bestaan.

Daarenboven is er ook een vijfde § in artikel 42 quater Vreemdelingenwet die stelt dat de minister of zijn gemachtigde eveneens andere bijzondere omstandigheden in overweging kan nemen dan deze uitdrukkelijk opgenomen in §§2 t/m 4, tijdens het onderzoek of het opportuun is om een einde te stellen aan het verblijf van de betrokken personen (...).

In casu waren er voldoende aanwijzingen aanwezig waaruit kon afgeleid worden dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond of mogelijks kon bevinden, zonder dat de toepassing van art. 42quater, §4, 4° Vw. werd nagegaan.

De schrijnende omstandigheden waarin verzoekster zich bevond op het ogenblik dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing heeft genomen, nl. dat zij in de relatie met haar echtgenoot meermaals het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, blijken niet alleen uit het relaas van verzoekster zelf maar ook uit talrijke stukken (...). Wanneer een aantal van deze stukken documenten betreffen van officiële instanties of van erkende sociale instellingen, kan de Dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk stellen dat zij niet op de hoogte zou zijn geweest van hoger beschreven situatie. Het feit dat deze elementen niet aanwezig zouden zijn in het administratief dossier ontslaat haar niet van de plicht om, indien nodig, verder toelichting te zoeken.

Wanneer er aanwijzingen bestaan dat het, zoals in casu, om een geval zou kunnen gaan waarbij misbruik werd gemaakt van of geweld werd gebruikt tegen de partner-vreemdeling, is het de plicht van een zorgvuldig handelend bestuur om na te gaan of dit werkelijk het geval is.

De zorgvuldigheidsplicht reikt verder dan het nemen van een afgewogen beslissing op basis van de stukken die men in handen heeft (doorgespeeld krijgt).

De overheid dient haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411: R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid ertoe zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 107.624). Vooraleer te beslissen dient een bestuur volledig te zijn ingelicht over de belangrijke gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden.

Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen (R.v.St. 27 april 2004, nr. 130.662). In casu werd de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gebracht van een advies van het Parket te Antwerpen, gebaseerd op een p-v verhoor d.d. 26.05.2009 omtrent de huwelijkssituatie van verzoekster. Dit p-v bevat enkel verklaringen van de echtgenoot van verzoekster en vormt bovendien slechts een onderdeel van een groter dossier dat reeds voordien is ontstaan na veelvuldige tussenkomsten van de politie! In dat dossier zijn ook andere verklaringen te vinden van zowel Dhr. B. als verzoekster, verklaringen die een correcter beeld geven van de situatie en wijzen op meerdere gevallen van huiselijk geweld. Zo is er nog o.m. sprake van volgende processen-verbaal, die een versie van beide echtgenoten brengen en die Dienst Vreemdelingenzaken had kunnen inzien (...). Daarnaast brengt verzoekster nog volgende documenten voor van sociale instanties die de ernst van de situatie verduidelijken (...).

Los van de vraag of in beslissingen als deze niet steeds een reactie van de bestuurde bij de beslissing moet worden betrokken (zie verder, derde middel), moet een overheid zich verder inlichten wanneer zij niet over alle elementen beschikt die nodig zijn om een zorgvuldige beslissing te nemen. Zeker wat de processen-verbaal betreft gaat het om gegevens waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte had kunnen zijn (...) In casu had de Dienst Vreemdelingenzaken de plicht om minstens met kennis van het gehele politionele dossier, een afgewogen beslissing te nemen. Althans blijkt niet uit haar motivering dat zij dit heeft gedaan. Derhalve zijn het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden. (...)"

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt bij het onderzoeken van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. (RvS 23 april 2003, nr. 118.534)

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

2.4. Een uitzondering op de beëindiging van het verblijfsrecht wordt voorzien in artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

(...)

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.5. De memorie van toelichting bij artikel 29 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat ertoe strekt artikel 42 quater in te voegen in de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Zoals bepaald in de § 5, kunnen ook voor de familieleden die geen burger van de Unie zijn, de voorwaarden voor het recht op verblijf zonodig gecontroleerd worden. Artikel 14.2 van de richtlijn laat dit toe. Deze controle zal niet systematisch worden uitgevoerd.”* (Parl. St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p 55).

2.6. De controlemogelijkheid voorzien in artikel 42 quater, §5, van de Vreemdelingenwet is niet beperkt tot de in artikel 42 quater, §1, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Dit houdt in dat de gemachtigde van de minister zijn controlebevoegdheid ook kan aanwenden om na te gaan of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie, c.q. of een vreemdeling het slachtoffer is van huiselijk geweld, zoals voorzien in artikel 42 quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Uiteraard kan van de gemachtigde van de minister niet vereist worden dat hij in elk geval waarbij er sprake is van een beëindiging van de gezamenlijke vestiging automatisch nagaat of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie. Het komt de Raad redelijk voor dat deze controles slechts zouden uitgevoerd worden wanneer er indicaties zijn dat een vreemdeling het slachtoffer zou kunnen zijn van een bijzonder schrijnende situatie. De Raad wijst er in dit verband nog op dat er gedurende de eerste twee jaar van zijn verblijf, een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie indien er *“(…) geen gezamenlijke vestiging (...)”* meer is, wat de gemachtigde van de minister de nodige tijd laat om zonodig controles uit te voeren naar de scenario's vermeld in artikel 42 quater, §4, van de Vreemdelingenwet, waarbij het verblijfsrecht niet beëindigd wordt.

2.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een *“negatief advies omtrent het huwelijk”* van het parket van 10 juli 2009, wordt het proces-verbaal van 26 mei 2009 waarbij verzoeksters echtgenoot werd gehoord in extenso weergegeven en wordt als motief voor de beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet het volgende vermeld: *“(…) er is geen gezamenlijke vestiging meer van de gehuwden”*.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de Procureur des Konings te Antwerpen op 10 juli 2009 aan de gemachtigde van de minister een schrijven stuurde waarin het volgende werd meegedeeld:

“Verwijzend naar het dossier met referentie in rubriek vermeld, maak ik U in bijlage afschrift over van een proces-verbaal van de Lokale Politie Antwerpen waaruit blijkt dat het hierboven vermelde huwelijk zeer waarschijnlijk een schijnhuwelijk betreft en dat de vrouw de echtelijke woning heeft verlaten (melding 22.05.2009). Ze is momenteel in Nigeria en zal niet terug bij haar man gaan inwonen. Verder wijs ik op het grote leeftijdsverschil en het feit dat mevrouw klachten heeft neergelegd bij de politie van beweerde slagen door haar man teneinde over een reden te kunnen beschikken om de echtelijke woning te kunnen verlaten.

Is het mogelijk om aan de hand van deze gegevens en de overige elementen in uw dossier het verblijfsrecht van de vrouw in te trekken ? Of kan enkel de nietigverklaring van het huwelijk een einde maken aan zijn verblijfsrecht ? Ik probeer alleszins de man te bewegen tot een vordering in nietigverklaring. Houdt U mij op de hoogte van de ontwikkelingen in het dossier ?”

2.9. De Raad stelt dus vast dat in het in punt 2.8. bedoelde schrijven van de Procureur des Konings, dat slechts gedeeltelijk wordt weergegeven in de bestreden beslissing, uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van *“(...) het feit dat mevrouw klachten heeft neergelegd bij de politie van beweerde slagen door haar man(...).”* In het proces-verbaal van gehoor van verzoekers echtgenoot, dat in extenso wordt weergegeven in de bestreden beslissing is er sprake van *“(...) een enorme woordenwisseling, zodat politietussenkoms nodig was”*. De Raad acht dit indicaties dat verzoekster het slachtoffer zou kunnen zijn van mogelijk familiaal geweld. De zorgvuldigheidsplicht vereist in deze dat de gemachtigde van de minister alvorens een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster, nader onderzoek verricht aangaande voormelde indicaties. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster ondermeer een proces-verbaal van 24 juni 2009, dat opgesteld werd door de politie van Antwerpen wegens huwelijksproblemen. Tevens verstrekt verzoekster ondermeer een attest, opgesteld door het CAW Metropool op 23 juli 2009 dat stelt dat verzoekster wegens huwelijksproblemen ondermeer van 2 juli 2009 tot 24 juli 2009 opgevangen werd in een erkend opvanghuis voor vrouwen en kinderen. Weliswaar bevinden voormelde stukken zich niet in het administratief dossier, dateert de brief van het CAW Metropool van na de bestreden beslissing en kan de gemachtigde van de minister niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan hij niet op de hoogte was, maar mocht de gemachtigde van de minister zorgvuldig geweest zijn en verzoeksters situatie nader onderzocht hebben, dan zou hij wel op de hoogte geweest zijn van de gegevens die voormelde stukken bevatten en die dateren van voor de bestreden beslissing. Verzoekster kan in deze gevolgd worden in haar kritiek dat *“de Dienst Vreemdelingenzaken (had) de plicht om minstens met kennis van het gehele politionele dossier, een afgewogen beslissing te nemen(...).”*

2.10. De Raad stelt verder samen met verzoekster vast dat de gemachtigde van de minister veel belang hecht aan het proces-verbaal van 26 mei 2009, aangezien hij dit in extenso weergeeft in de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat dit louter eenzijdige verklaringen bevat van verzoeksters echtgenoot. Ook het proces-verbaal van 22 mei 2009 waarnaar de Procureur des Konings in zijn brief van 10 juli 2009 naar verwijst bevat blijkens het administratief dossier enkel de eenzijdige verklaringen van verzoeksters echtgenoot. De Raad wijst erop dat het de gemachtigde van de minister in het licht van de zorgvuldigheidsplicht toekwam om alvorens over te gaan tot de bestreden beslissing, deze verklaringen te toetsen of te controleren (zie RvS 3 februari 2000, nr. 85.077).

2.11. In haar nota met opmerkingen bestempelt de verwerende partij het betoog van verzoekster omtrent het huiselijk geweld als loutere beweringen en stelt ze: *“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat er ook maar één aanwijzing is dat verzoekster het slachtoffer zou zijn van vermeend huiselijk geweld.”* Zij vervolgt dat de gemachtigde van de minister niet ernstig kan verweten worden geen onderzoek te hebben gedaan of ze niet onder één van de wettelijk voorziene situaties valt waarin de beëindiging van het verblijfsrecht niet van toepassing is. Uit wat in de punten 2.9. en 2.10 werd gesteld, blijkt dat er in het dossier elementen zijn die niet met deze stelling te rijmen zijn. Daarenboven vervolgt de verwerende partij met een *a posteriori* motief waarom de toepassing van de “scenario’s” uit artikel 42quater, § 4, eerste lid zou zijn uitgesloten: *“Bovendien voldoet verzoekster geenszins aan de voorwaarden van artikel 42quater Vreemdelingenwet vermits zij niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun*

verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet." Zoals de Raad reeds veelvuldig opgemerkt heeft kan er in deze geen rekening gehouden worden met a-posterio motiveringen.

2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij geenszins kan worden bijgetreden in haar besluit dat *"De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus."* De gemachtigde van de minister nam de bestreden beslissing immers niet na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens (cf. RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

Het tweede middel is gegrond voor zover een schending van de zorgvuldigheidsplicht werd aangevoerd. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve geen noodzaak om de overige in het tweede middel opgeworpen geschonden bepalingen en de overige middelen te bespreken aangezien dit geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA